

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

SYN
PODSVĚTÍ

FRAGMENT

Syn podsvětí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vladimíra Šebová

Syn podsvětí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SYN PODSVĚTÍ

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

Ilustrovala Lenka Šimečková

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Text © Vladimíra Šebová, 2023
Poem © Eva Piarová, 2023
Cover © Lenka Šimečková, 2023
Map illustration © Brian Terrero, 2023
Translation © Jan Kozák, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6365-2
ISBN e-knihy 978-80-253-6480-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6481-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6479-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Všem, kteří něco ztratili.

PROLOG

Siréna seděla na větvi stromu a shlížela dolů na vesnici ukrytou hluboko v lese. Nad dřevěnými střechami ponořenými do noci se táhla křížem krážížem lana, která klamně vypadala jako záchranná síť. Ponuré dřevěnice se zdály stejné, až na jednu, jejíž stěny obrůstal břechtan. Siréna se usmála. Byly na správném místě.

Dveře domu porostlého břechtanem se otevřely a vyšla z nich žena v jednoduchých šatech zahalujících tělo až k patám. V náručí držela několik utěrek a prázdnou skleněnou láhev. Uprostřed malého náměstíčka uviděla jednoho z mužů s kopím. Dívka muži rukama naznačila, že jde spát. Muž jí odpověděl stejným způsobem, jen pohyby rukou, jeho rty se ani nepohnuly.

Sirénu šimrala v nose vůně jehličnanů a musela stisknout hrbolatou větev pod sebou, aby zadržela kýchnutí. Rozhlédla se po větvích borovic kolem sebe a ve tmě rozeznala obličejové tváře svých spolubojovnic. Oblečené do kusů kůže a látky, ozdobené náhrdelníky a náramky z kamenů, s vlasy spletenými do copů, čekaly nehybně a mlčky na povel velitelky Briny. Ta, s kovovým kroužkem v nose, kývla hlavou na znamení, že vše jde podle plánu.

Siréna si ukazováčkem poklepala na ucho a zavrtěla hlavou. Vesničané mají uřezané uši, naznačila Brině. Velitelka začala udílet rozkazy gesty rukou, které si předtím několikrát procvičily. Siréna však nespouštěla oči ze zjizveného místa na mužově hlavě. Žaludek se jí sevřel při pomyslení, že se smrtelníci bojí alkonostů natolik, že jsou ochotni se zmrzačit.

Brina zrovna dvěma alkonostům ukazovala, které nepřátele mají odzbrojit, když vtom větev nalevo od nich zapraskala a celá jednotka vytřeštila oči. Světlo vlasů Eana s tmavou barvou na rtech ztratila na větvi rovnováhu a jen stěží se udržela. Za okamžik se ze vzdáleného stromu zvedla sova a odletěla. Alkonosti strnuli a rychle přemýšleli, jestli je dívka svou nešikovností neprozradila.

Jeden z mužů, kteří s kopím v ruce bránili vesnici, přimhouřil oči. Prohlížel si tmavé větve stromů a hledal něco podezřelého. Bojovnice se nehýbaly a ani nedýchaly.

Muž na okamžik zaváhal, jako by se rozhodoval, zda má jít blíž a ujistit se, že v lese nikdo opravdu není. Nakonec přisoudil pohyb stromu ptákovi, který nyní letěl po obloze. Otočil se k oddílu zády.

Brina se na Eanu přísně zamračila. Světlovlasá žena sklonila tvář a uhnila před velitelským pohledem.

Alkonosti několik minut čekali, než se vesnice uloží ke spánku, a pak velitelka pokynula oddílu. Alkonosti začali jeden po druhém skákat z větví do tmy.

Eana se chystala skočit také, ale Brina ji rukou zarazila. Pohrozila jí. Světlovlasá pokývala hlavou, jako by chápala, co je v sázce. Upravila si náhrdelník na krku a zahanbeně skočila.

„Neměla jsi ji brát,“ zašeptala Siréna, když s velitelkou osaměly.

„Věděla, do čeho jde,“ oponovala jí Brina.

„Je příliš mladá. Není připravená.“

„Nikdo není předem připravený. Sama to poznáš. Chceme-li létat, nejprve skočíme do prázdna a pak roztáhneme křídla.“

Siréna semkla rty a velitelka se ušklíbila.

„Všichni se bezpečně vrátíme do Pravu,“ slíbila Brina. Rozevřela dlaň a ukázala na vesnici. „Až po tobě.“

Siréna pohlédla do prázdna pod sebou. Dotkla se prstem zlatého náhrdelníku na krku, jako by si chtěla dodat odvalu před bojem, a skočila do tmy. Volným pádem se řítila několik stop dolů a studený vítr jí čečral tmavé vlasy, jež měla po stranách spletené do drobných copánků. Když se země začala přibližovat, ze zad jí vyrostla křídla. Okamžitě ji přibrzdila a ona vzápětí vzlétla směrem k vesnici.

Přivřela oči a na malou chvilku si vychutnávala let. Na misích se nemohla spolehnout na mnoho věcí, ale její křídla mezi ně nepatřila. Dva obrovské, inkoustově modré padáky ji vždy zachránily, vždy ji podržely, vždy ji vynesly z nejtěžších bojů. Letěla po obloze a těšila se z toho, čím alkonosti byli, než se chopili zbraní – mýtickými bytostmi, které šířily radost ze života.

O několik vteřin později se po její levici objevila rozesmátá Brina se sebevědomým výrazem ve tváři. Společně proletěly kolem několika stromů a připojily se k deseti alkonostům. S roztaženými křídly letěly nocí ke spící vesnici jako hejno ptáků.

Alkonosti tiše klesali k zemi, jeden po druhém se snesli do trávy a složili křídla. Siréna doletěla do jižní části vesnice a tiše přistála. Brina se ohlédla na spolubojovnice a jedním mávnutím ruky jim dala rozkaz. Zatáhly křídla zpátky do zad a opět byly k nerozeznání od smrtelných žen.

To byl okamžik, kdy mohli mít nepřátelé navrch. Alkonost na zemi byl jako ryba na suchu. Křídla zajišťovala rychlý přesun a ještě rychlejší únik. Ti, kdo znali schopnosti alkonostů, se však naučili, jak je obejít, a to i za cenu vlastního zmrzačení.

Dva muži s dírami po uších padli v bezvědomí do trávy a Brina kývla na Sirénu na znamení dobře vykonané práce. Obě dívky obcházely omráčená těla a zpovzdálí sledovaly, jak i ostatní alkonosti posílají nepřátele k zemi. Vše proběhlo hladce a bez chyb.

Siréna se rozhlédla po malých dřevěných domcích, v jejichž oknech se mihotalo světlo svíček. Každá minuta byla vzácná. Zvedla pohled k síti lan, která se táhla nad vesnicí. Z provazů visely dlouhé skleněné střepy velikosti nože a ve večerním vánku se nebezpečně leskly. Síť z provazů sloužila nejen k tomu, aby se alkonosti nedostali z oblohy do vesnice, ale i naopak.

Brina mávnutím ruky pokynula oddílu a všichni se dali do pohybu. Se Sirénou po pravém boku se plížily mezi domy s hlavami skloněnými k zemi. Zatímco Siréna se postavila na levé straně břečtanem porostlého domu, velitelka zaujala místo napravo. Zevnitř neslyšely žádný zvuk. Vyměnily si pohledy a Brina přikývla. Otevřela dveře a obě dívky zmizely uvnitř.

Když po několika minutách vyšly z domu, vedly mezi sebou vysokou postavu s kapucí přehozenou přes hlavu. Pohybovala se ztěžka a vyčerpaně, bosé, břečtanem porostlé nohy se za ní téměř šouraly. V každé stopě, kterou za sebou zanechala v trávě, se v mžiku objevil malý výhonek.

Dvě bojovnice vedly svůj cíl mezi dřevěnicemi, když se na vzdáleném rohu vesnice náhle rozsvítila pochoděň. Byly prozrazeny. Než se Brinina sekera zabořila muži do hrudi, stihl přiložit hořící pochoděň k lanu visícímu ze spletné sítě nad vesnicí. Jiskra okamžitě přeskočila a oheň se rozběhl po

laně rychleji, než by alkonost dokázal roztáhnout křídla. Provazová síť s visícími kousky skla vzplála.

Oheň ozářil dosud klidně spící ves a protiútok na sebe nenechal dlouho čekat. Z dřevěnic vyběhali muži a ženy ozbrojení oštěpy a sekerami.

„Utíkej!“ křikla Brina na zachráněnou postavu ukrytou pod kapucí. Dva další alkonosti ji vzali pod ochranu a spěchali k okraji jehličnatého lesa.

Velitelka přiběhla k mrtvému muži a vzala si zpět svou sekeru. Potom se postavila vedle Sirény a obě se připravily na blížící se útok.

„A ty jsi doufala, že to bude klidná noc,“ zasmála se Brina.

Zbraně vesničanu nebyly nové, naleštěné ani kdovíjak honosné, ale uměli se s nimi ohánět. Během boje se Siréna několikrát zapotila, ne proto, že by nedokázala přemoci útočníky, ale proto, že musela neustále myslet na to, aby udržela svá křídla ukrytá v těle.

„Odcházíme,“ zavolala Brina a obě spěchaly ke zbytku oddílu.

Zatímco s velitelkou odrážely útoky a ustupovaly na okraj vsi, alkonosti se jeden po druhém dostávali za bezpečný okraj vesnice, kde se vznesli do vzduchu a zmizeli v oblacích.

Siréna se rozběhla, volně prostranství bylo jen pár stop od ní, když tu za sebou uslyšela Eanin vzlykot. Jednomu z mužů se podařilo poranit mladou dívku nožem na noze. Zatímco v jedné ruce držela dýku, druhou si tlačila na silně krvácející ránu na stehně.

Eana se po muži ohnala dýkou. Podařilo se jí ho zranit, ale ztrácela sílu. Vrávoravě se snažila dohnat své sestry, ale zraněná noha ji zpomalovala.

Z dřevěnic se začali trousit další a další muži se zbraněmi v ruku. Navzdory přesile Siréna vykročila k Eaně. Zastavil ji však pevný stisk kolem zápěstí. „Máme, pro co jsme si přišly,“ prohlásil Brina. „Mise skončila.“

„Ale Eana...“

„Musíme utéct,“ přerušila ji velitelka.

Siréna se otočila k Eaně. Ležela na zemi a její vyděšený obličej osvětlovaly plameny hořícího provazu. Ostré střepy nad její hlavou se nebezpečně leskly. Vesničan, který ji zranil na stehně, z trávy sebral oštěp s dračím plácem.

Eana zpanikařila. Otevřela ústa a z hrdla se jí vydral pronikavý zvuk. Střepy zavěšené na laně se zachvěly a borovice stojící kolem vesnice se zachvěly pod tlakovou vlnou. S vesničanem to však ani nepohnulo. Uškříbl

se, jako by byl vděčný za uřezané uši, které už nepropouštěly magii alkonostů. Vyzrazil proti Eaně.

Siréna se nehodlala dívat na Eaninu smrt. Vymanila se z Brinina sevření a zamířila k mladé dívce. Eanu však přemohl strach. V pudu sebezáchovy se postavila a roztáhla křídla. Vznesla se do vzduchu.

Siréna ztuhla na místě a ze rtů jí unikl vyděšený vzlyk.

„Eano, ne!“ vykřikla.

Dívka však zamávala křídly a letěla vzhůru. Na malý okamžik se jí na tváři objevil úsměv, že se jí podařilo osvobodit, ale o vteřinu později bolestně zařvala. Ostré střepy visící z provazů probodávaly její drobné tělo a křídla se vznášela od hořícího lana nad vesnicí. Dívka se zhroutila zpět do trávy. Za jejího hlasitého křiku plného zoufalství oheň rychle přecházela z hořícího peří na zbytek jejího těla posetého ranami.

Eana prosebně zvedla tvář k Siréně, která se k ní znovu rozběhla. V tu chvíli něco zasvištělo vzduchem. Do Eanina těla se zabodla malá sekerka a křik ustal.

Siréna se ohlédla přes rameno a uviděla Brinu s rukou stále nataženou. Naposledy pohlédla na prázdnotu v Eaniných očích, roztáhla křídla a vzlétla do vzduchu za zbytkem oddílu. Než Eaně shořelo poslední pírkó, byli alkonosti dávno pryč.

The background of the page is a light, textured grey. It is decorated with several stylized, white line-art feathers. The feathers are arranged in two main clusters: one on the left side and one on the right side. The feathers on the left are larger and more detailed, showing individual barbs. The feathers on the right are smaller and more delicate. The overall effect is a subtle, artistic frame around the central text.

ČÁST PRVNÍ:
OBCHOD,
KTERÝ ZMIZEL

1. NĚCO KOUZELNÉHO

Matthew Morgen v životě ztratil několik věcí. Pletený svetr, který mu dala prateta k patnáctým narozeninám, batoh s potiskem Harryho Pottera, který vyhrál v matematické soutěži na střední škole, a když mu bylo deset let, nepodařilo se mu za žádnou cenu najít knihu *Základy biologie 6: Co víme o buňkách?* vypůjčenou v knihovně. Vysvětlil paní Ferkasové, asi stoleté knihovnici bez špetky humoru, že prohledal každý kout, ale žádnou knihu neobjevil, zatímco ona se jen mračila a mračila.

Věci, které ztratil, nepoužíval, nezáleželo mu na nich nebo se daly snadno nahradit. To se však nedalo říct o tom, co měl ztratit už za chvíli.

Matthew vyběhl z nočního autobusu a spěchal ulicemi spícího Londýna. Na zádech ho tížil batoh s náradím a studený vzduch mu čechral vlasy. Protrhl si oči a podíval se na hodinky na zápěstí. Nikdy nechodil pozdě, ale netušil, co vyšetřovatelka v telefonu myslela tím „přijďte co nejdřív“, a tak zapřel palce do popruhů batohu a zrychlil krok.

Byla hluboká noc a on se nacházel v severní části města, daleko od svého domova nebo obchodu. Vytáhl z kapsy otlučený telefon s prasklým sklem a zkontroloval aplikaci map, aby se ujistil, že jde správně. Zahnul za roh a v dálce se rýsovala laboratoř, jejíž světla za všemi okny zářila do noci. Ulice byla uzavřená a okolí budovy označeno páskou. Před budovou stálo několik policejních aut a kolem nich postávali muži zákona.

„Pane Morgene?“ ozval se z dálky příjemný ženský hlas.

Kráčela k němu policistka v dlouhém kabátě. Tmavé vlasy se jí hustě vlnily kolem obličeje a v ruce svírala kávu v cestovním hrnku. „Jsem Beatrice Becková,“ představila se a pevně mu stiskla ruku. „Volala jsem vám. Děkujeme, že jste přišel tak narychlo. Je mi líto, že jsem vás musela vzbudit, ale náš soudní zámečník je nedostupný a my nutně potřebujeme vaši expertýzu.“

„Rád vám pomůžu,“ usmál se.

Nebyl zrovna nadšený, že ho někdo vyrušil z klidného spánku, ale záznamníci se do jeho obchůdku v poslední době zrovna nehrnuli, takže příjem navíc uvítal. A to i přesto, že musel vylézt z tepla své postele.

Vyšetřovatelka nechala Matthewa podepsat několik papírů, kterými se zavazoval k mlčenlivosti, a do ruky mu vložila identifikační kartu na šňůrce. Pověsil si ji na krk a vešel do laboratoře.

Uvnitř se to hemžilo policisty, kteří vyslyšali zaměstnance. Mnoha vědcům zpod dlouhých plášťů čouhala pyžama, jako by se snažili co nejrychleji dostat na místo a neměli čas se převléknout. Na krku jim visely stejné identifikační karty jako Matthewovi. Stěny a podlaha laboratoře zářily bílou barvou, zatímco stoly plné zkumavek, kádinek a mikrozkušavek byly rozesety po celé obrovské místnosti a připomínaly mladému zámečníkovi hodiny biologie.

Vyšetřovatelka se k němu otočila.

„Někdo se včera v noci vloupal do laboratoře a něco ukradl. Ráda bych vás proto požádala o odborné vyšetření zámků. Budova má tři vchody a jednu nákladní bránu – ta je vyzadu,“ gestikulovala rukama a neztrácela čas.

„Co zmizelo?“ zeptal se se zájmem a přemýšlel, co všechno takové místo musí skrývat.

„To vám bohužel nemohu prozradit. Je to přísně tajné. Ale mohu vám nějak pomoci? Dáte si třeba kávu?“

„To by bylo velmi laskavé, děkuji,“ zaradoval se.

„Skvělé. Tak já pro ni zatím dojdu, abych se vám tady nepletla pod nohy,“ zavtipkovala a nechala ho o samotě.

Matthew vytáhl z batohu gumové rukavice a natáhl si je na ruce. Pustil se do práce. Začal se věnovat elektronickému zámku u předních dveří, kterými vešli dovnitř. Náradí mu kmitalo mezi prsty, jako by hrál na hudební nástroj, a práce mu navzdory únavě a občasnému zívnutí zvedla náladu. Většinu času trávil ve svém omšelém zámečnictví, a tak mu práce na policejním případě připadala vzrušující a dobrodružná, úplně něco jiného než každodenní postávání za skleněným pultem s klíčenkami.

Když kličkoval mezi policisty a ospalými zaměstnanci a prošel několika chodbami, aby zkontroloval boční vchod, přemýšlel, co asi mohlo zmizet.

Možná nějaký převratný objev? Nebo nebezpečný experiment, který se nepovedl? Zamířil k nákladní bráně, odkud laboratoř přijímala většinu svých velkých zásilek, a během kontroly si vymýšlel ty nejšílenější předměty, které mohl zloděj ukrást.

Poslední zbývající dveře byly v zadní části budovy. Procházel labyrintem laboratorních chodeb a mnoha dveří, míjel policistky a policisty ve dvojicích. Zaslechl útržky jejich rozhovorů o nadřizovaných, fotbale nebo novém kolegovi z Německa. Rozhovory byly uvolněné, nezúčastněné a mnozí si ho ani nevšíмали. Ačkoli často převyšoval lidi o hlavu nebo i dvě, byl zvyklý, že pro ostatní neviditelný.

Zahnul doprava a ocitl se v dlouhé chodbě, na jejímž konci svítil nápis *Východ*. Postupoval vpřed a prošel kolem několika zavřených dveří, když vtom ho něco zaujalo. Jedny dveře byly pootevřené. Zevnitř se ozývaly neklidné a nervózní hlasy.

Zastavil se a nahlédl škvírou dovnitř. Z místnosti k němu dolehl nepříjemný chlad a po zádech mu přeběhl mráz. Viděl jen záda několika policistů, kteří někoho vyslyšeli.

„Říkám vám, zmrzlý na kost,“ ozval se hlas a Matthew usoudil, že to musel být jeden z vědců.

Jeden z policistů se na něco zeptal, ale Matthew otázku neslyšel. Dolehla k němu pouze odpověď.

„Přes dvě tuny. Potřebovali jsme vysokozdvizný vozík, abychom ho dostali dovnitř. Máte to všechno v papírech, které vám dala doktorka Ruthová, ne?“ zaznělo podrážděně. „Proč se mě pořád ptáte na to samé?“

Nastala krátká pauza a další zamumlání otázky. Vědec odpověděl po krátké chvíli a zvažoval slova.

„Mysleli jsme si, že je vzácný, možná prehistorický. Člověk, který nám dal tip, mluvil o přelomovém objevu. Ale mýlili jsme se,“ přiznal neochotně. „V Evropě jsou jich tisíce. Byl naprosto nezajímavý, obyčejný...“

Dveře místnosti se prudce otevřely a Matthew leknutím nadskočil. Jeden z policistů se na něj zamračil.

„Hledáte něco?“ zavrčel.

„Ne, já, ehm,“ zamumlal a snažil se vzpamatovat. Mezi prsty sevřel identifikační kartičku. „Jsem tu kvůli zámkům. Hledám zadní východ.“

Policista si ho zachmuřeně prohlédl.

„Je na konci chodby.“

„Ano, s-samozřejmě...“ zakoktal se, zacouval a pokýval hlavou. „Omlouvám se.“

Matthew se pohnul dopředu, tvář zbarvenou do ruda, ale na krátký, kratičký okamžik se mu podařilo zahlédnout větší část místnosti za policistovými zády. V koutě seděl v křesle starší vědec, bundu zapnutou až ke krku, na nohou pyžamové kalhoty s potiskem oveček. Oči upíral na obrovský operační hydraulický stůl stojící uprostřed místnosti a v jeho tváři se zračil nechápavý výraz, jako by mu někdo právě řekl, že slunce dnes vyšlo na západě.

Stůl byl mokrá a špinavý, ale jinak zel prázdnotou. Něco Matthewovi naseptávalo, že šmouha na nerezovém povrchu je důvodem, proč si dnes v noci vyšetřovatelka Becková vyhledala jeho číslo a zavolala mu.

Policista s bouchnutím zavřel dveře a Matthewa obklopil ledový vzduch. Hlasitě si povzdechl, upravil si popruhy a vydal se hledat poslední zámek.

Místnost, která vedla k zadnímu východu z budovy, vypadala jako skladiště, kam zaměstnanci odkládají nepotřebné věci. V krabicích naskládaných na sebe viděl gumové galoše a několik zvláštních podlouhlých přístrojů, v rohu stál starý mop a vysavač s hadicí přelepenou lepicí páskou. Otevřeným oknem, umístěným tak vysoko nad dveřmi, že by k jeho zavření potřeboval žebřík, proudil dovnitř vzduch. Matthew ale žádný žebřík neviděl. Na rozdíl od ostatních dveří v laboratoři s moderními elektronickými zámky byly poslední dveře prosté a jednoduché, vyrobené z dubového dřeva.

Shodil batoh z ramen a vytáhl baterku. Přikrčil se k zámku, a zatímco kontroloval cylindrickou vložku, myslel na svou teplou postel. S trochou štěstí se mu podaří dostat se domů a před prací si ještě aspoň hodinku pospat.

„Tyhle dveře byly poškozené jako jediné,“ ozvalo se za ním a on sebou trhl.

V rohu místnosti stála dívka s dlouhými černými vlasy a v krátké bundě. Nejdřív si myslel, že je to jedna z vědkyň, ale na krku jí nevisela identifikační karta. Musela tedy patřit k policii.

„Ano, všiml jsem si,“ odpověděl.

„Takže tudy vešli.“

„Nebo spíš vyšli ven,“ podotkl.

„Co tím myslíš?“ zeptala se a přistoupila blíž. Její tmavé vlasy se v tlumeném světle nad hlavou modravě leskly a on si všiml, že z nich má upletené drobné copánky.

Postavil se zpříma a převyšoval ji o dobré dvě hlavy. „Dveře nebyly otevřené zvenku. Někdo zámek poškodil a vylomil ho zevnitř.“

Dívka si ho zvědavě prohlížela. Přejela očima po jeho vlnitých vlasech, obnošené bundě, kterou si na několika místech zašil, aby si nemusel kupovat novou, a její pohled spočinul na batohu plném nářadí pohozeném na zemi. Bylo na něm několik odznaků, které upozorňovaly na klimatickou krizi, rovnost a několik citátů z knih.

„Ty nejsi ani vědec, ani policajt,“ řekla.

„Ne,“ zasmál se. „Jsem zámečnick. Vlastním zámečnictví v ulici Svatého Jamese. Je to ta malá budova s modrou střechou, ne zámečnictví v obchodním centru,“ pronesl naučenou větu. Z kapsy vytáhl vizitku s adresou zámečnictví, na níž bylo ještě otcovo jméno, a podal jí ji.

„Otevíráš dveře,“ zašeptala a na několik vteřin se ztratila v myšlenkách, jako by pro ni ta slova znamenala něco víc. Když se mu znovu podívala do očí, něco se v ní pohnulo. Její klid se změnil v naléhavost. „Našel jsi uvnitř něco... zvláštního?“ zeptala se.

„Zvláštního?“ podivil se.

„Šupiny, sůl, srst,“ vyjmenovala. „Možná symboly psané krví?“

„Co prosím?“

„Nebo panenky bez tváře?“

„O čem to mluvíš?“

„Našel jsi něco kouzelného?“ zeptala se a poslední slovo mu zazvonilo v uších.

Její hlas mu zněl v hlavě. Byl rázný, a přesto příjemný. Uklidňoval ho a zároveň mu rozproudil krev v žilách.

„Našel jsi něco kouzelného?“ zeptala se znovu. Její hlas byl teď hlubší a podmanivější, místnost kolem ní jako by zmizela a najednou tam stáli jen oni dva.

Sám nevěděl, jak se to stalo, ale otevřel ústa a odpovéděl jí tak rychle, že z něj slova téměř vystřelila.

„Nic jsem nenašel. Vůbec nic.“

„Takže ho nikdo neunesl? Odešel sám?“ zeptala se spíše sama sebe a zvedla husté obočí. Vypadala, že ji ta zpráva potěšila. Její velké tmavé oči bloudily po místnosti, jako by se snažila uspořádat si myšlenky a okamžitě naplánovat další kroky.

„Kdo?“ zamračil se a zavrtěl hlavou. Všechno na té dívce mu připadalo zvláštní. Její hlas mu stále podivně vibroval v hlavě, jako by to byla melodie písně, které se nemohl zbavit. „Kdo vlastně jsi?“

Než mu stačila odpovědět, někdo je přerušil.

„Pane Morgene?“ ozval se hlas vyšetřovatelky Beckové a blížící se klapot jejích podpatků na podlaze.

Nechal dívku stát s nadšeným výrazem ve tváři a vyšel na chodbu. Vyšetřovatelka držela v ruce šálek kávy.

„Jak vám to jde?“ Zastavila se vedle něj a podala mu šálek.

„Děkuju,“ vzal si od ní nápoj, který mu příjemně zahřál ruku. „Nikdo se dovnitř nedostal násilím, ani dveřmi, ani nákladní branou. Měli byste ale zkontrolovat okna.“

„Okna jsou příliš malá. Jste si jistý, že nákladní brána nebyla včera večer otevřená?“

„Stoprocentně. Jak jsem právě říkal vaší kolegyni, zloději měli pomoc zevnitř.“

„Mé kolegyni?“ zamračila se vyšetřovatelka.

„Ano, vaší...“

Matthew se otočil k malému skladišti, ale to bylo prázdné. Po dívce s copánky ve vlasech nebylo ani stopy. Nebyla za krabicemi plnými harampádí ani za policí s prázdnými sklenicemi. Nechápal, kam se poděla.

Otočil se ke dveřím a v tu chvíli si všiml něčeho v horním rohu. Ve dřevě bylo pět zářezů. Zdály se čerstvé a poměrně hluboké, každý dlouhý jako zámečnickův prst. Když si baterkou prohlížel stopy po drápech, v hlavě mu stále zněl hlas neznámé dívky.

2. KOSTLIVEC

Pierre Monet měl za sebou dlouhý den. Po poslední obchodní schůzce, která se protáhla ze dvou hodin na čtyři, zamířil do hotelového baru v centru Londýna a objednal si drink. Když k němu o pár minut později přistoupila mladá blondýnka a zeptala se ho, jestli má oheň, poskočilo mu srdce.

„Tady nesmíte kouřit,“ řekl jí, „a cigarety neprospívají vašemu zdraví.“

„O mé plíce se nemusíte bát.“ Posadila se na židli vedle.

O hodinu později odemykal dveře svého bytu v londýnské čtvrti Knightsbridge. Za jeho unavenými kroky se ozývalo klapání vysokých podpatků a on myslel na to, jak se mu dnes večer poštěstilo.

„Kde je ta vířivka, kterou tak vychvaluješ?“ zeptala se Taťána.

„Vzadu na kryté terase,“ ukázal rukou a spěšně si sundával dlouhý plášť.

Když šla k obrovské vířivce na prosklené zimní terase bytu, rozsvítil tlumené světlo a odběhl ke své sbírce vín v obývacím pokoji. Přejel prsty po výběru.

„Červené, nebo bílé?“ křikl za ní.

„Vyber si víno, které bys chtěl pít, kdyby to byl poslední večer tvého života.“

Zasmál se jejímu vtipu. Zvuk vytažené zátky od vína se hlasitě nesl rozlehlým bytem. Když kráčel se dvěma skleničkami červeného za blondýnkou stojící na okraji vířivky, spokojeně si pobrukoval melodii, která hrála z rádia v taxíku a kterou teď nemohl dostat z hlavy. Zatočil sklenicí a přičichl k vínu.

„Tohle jsem si schovával celé měsíce,“ řekl. „Chtěl jsem si ho nechat pro zvláštní příležitost a myslím, že dnes se bude skvěle hodit.“

Taťána si sundala z ramen krátký kožich. Oblečená do dlouhých šatů pomalu vlezla do vířivky a usadila se v rohu. Ukazovákem ho přivolala k sobě.

Nečekal. Sklenice postavil na okraj vířivky a s rozzářeným výrazem ze sebe shodil sako. Svlékl si košili i kalhoty a jen ve spodním prádle s hlasitým šplouchnutím vlezl do vody. S úsměvem na rtech se blížil ke svému hostu.

„Jsi nádherná...“ zašeptal dychtivě. Natáhl k ní ruku, ale ona ho pohybem prstu zastavila.

„Nejdřív se napij,“ pobídla ho.

Pierre vzal sklenici do ruky a se zavřenými víčky se napil. Krátce tekutinu poválel v ústech a pak polkl. „Černý rybíz a švestky. Středně plná chuť. Hladký závěr. Perfektní!“ Pootevřel oči a upřeně se na ni zadíval.

Ve tváři měla hravý výraz, jako by si chtěla svoje sousto vychutnat. Ovinula mu obě ruce kolem krku a přitáhla si ho k sobě v něžném mileneckém gestu. Do hrudi mu zabořila své ostré lokty, mnohem ostřejší, než by Pierre čekal, a široce se na něj usmála.

Než se stačil vzpamatovat, sevřela mu klouby prstů za zátylkem, zapíchla mu lokty do žeber a překvapivou silou ho stáhla pod hladinu. To, co uviděl, nečekal ani v té nejhorší noční můře. Po vířivce už nebylo ani památky. Kolem sebe viděl jen tmavou vodu, jako by se ocitl v obrovském jezěře. Hladina nad jeho hlavou byla vzdálená desítky metrů a pod ním se rozvířala jen temnota. To nejhorší, co ho pod vodou čekalo, měl přímo před sebou.

Tatánino lidské tělo bylo pryč. Objímala ho kostra bez jediného kousku masa. Kolem krku už neměl měkké ruce, ale tvrdé kosti kostlivce, které ho neohodlaly pustit. Jeho šok se změnil v uvědomění.

Hlasitě vykřikl o pomoc, ale z úst mu vycházely jen bublinky vzduchu, které lehce stoupaly vzhůru a marně hledaly hladinu. Kostra si přitáhla svou kořist blíž a on nyní pohlédl do prázdných očních důlků, kde ještě před chvílí byly modré oči. Články prstů se zaryly hlouběji a pevně se ovínily kolem jeho těla. Tvrdá kyčelní kost se mu opírala o břicho a prázdný hrudník se tiskl k jeho hrudi. Dlouhé kosti jejích dolních končetin se roztáhly a ona se k němu přitulila. Držela ho jako had. Nemusela s ním však bojovat, nepotřebovala ho přemoci. Stačilo jen čekat.

O několik minut později se nad hladinu stále bublající vířivky vynořila Tatánina blondatá hlava. Po hostiteli nebylo ani stopy. Kostra vylezla z výlevky a kosti jí okamžitě začaly obrůstat šlachami. Orgány začaly dorůstat a kousek po kousku jí kosti opět obalily vazy a svaly. Taťána předpažila

a sledovala, jak jí na předloktích rostou šlachy. Kůže jí zahalila ruce a články prstů, nehty jí opět narostly. Zatřepala prsty, které byly stejné jako prsty smrtelníků.

Položila si ruku na hrud' a čekala. Místo, kde by jí mělo bít srdce, však zůstalo tiché.

3. SIRÉNINA NABÍDKA

Nemělo smysl vracet se z laboratoře do teplé postele, a tak nevyspalý Matthew odjel rovnou do zámečnictví. Čekal na východ slunce a příchod prvního zákazníka. Ten se objevil až za několik hodin.

„A bude tam napsáno Milo,“ řekl pan Wilson nahlas s novinami zastrčenými v podpaží, když se nakláněl přes skleněný pult. „M-I-L-O,“ hláskoval nahlas.

„Jak bych mohl zapomenout,“ zasmál se Matthew a podíval se na malého černého pudlíka u nohou svého pána. „Tohle je už šestá známka na jeho obojek.“

„Vždycky ho někde v parku ztratíme. Dokud žila Elise, často mi říkala, že jednoho dne někde ztratím vlastní hlavu.“

Mladý zámečník se otočil k regálům za pultem a přešel k podstavci s výběrem známek. Stále myslel na tu podivnou tmavovlasou dívku, ale teď její záhadnost přičítal nevyspání. Ze skladu zřejmě odešla dveřmi, které někdo v noci vylomil. Možná se ho ve skutečnosti na nic kouzelného neptala, ale jeho ospalý mozek popletl slova. A možná byl tak unavený, že tam ani žádná dívka nebyla. Vyšetřovatelka Becková mu to přece potvrdila. Měla přesný seznam všech lidí, kteří se v laboratoři nacházeli. Žádná černovlasá dívka s copánky na něm nebyla.

Když se vracel k panu Wilsonovi, nechtěně zakopl o tašku, ze které trčely dvě trička, kartáček na zuby a několik dalších věcí. Potlačil sklíčenost a raději se věnoval stálému zákazníkovi. Předložil před něj nabídku známek.

„Jaký typ si přejete pro Mila tentokrát, pane?“

Starý pán stáhl husté bílé obočí a přimhouřil oči. Jeho pohled se přesunul z kruhu na srdíčko a na obdélník.

„Hmm, tyhle už jsme měli. Co říkáš, Milo?“ mumlal si podnosem. Křivým prstem ukázal na modrou známku ve tvaru kostičky. „Tahle ti bude slušet.“

„Ještě vás poprosím, abyste vyplnil telefonní číslo.“ Matthew mu podal pero a objednávkový formulář s předtištěnými kolonkami. „S čísly to moc neumím.“

Pan Wilson vytáhl z podpaží noviny a položil je na pult. Matthew se naklonil přes pult a zamžoural na Mila, zatímco pan Wilson vytahoval z kapsy brýle na čtení.

„Můžu mu jeden dát?“

„Chlapče, jsem si jistý, že jen kvůli tomu ztrácí známky,“ zasmál se muž.

Matthew otevřel zásuvku pultu a nahlédl do sáčku. Při známém zvuku se pudlík radostně rozštěkal. Zámečník vyndal jeden suchý pamlsek a naklonil se přes pult ke psovi.

„Jen jeden,“ řekl mu. Pes se postavil na zadní a opřel se předními tlapami o pult. „Víc ti dát nemůžu, to víš.“ Milo zaštěkal a vzal si pamlsek.

Jak se Matthew opíral o chladné sklo, všiml si, že na něm leží zákaznickovy noviny. Na titulní straně se vyjímalá fotografie medvěda. Vedle fotografie stál veliký titulek: *Unikátní objev: Na Sibíři bylo nalezeno zachovalé tělo pravěkého medvěda, vědci ho převezli do Londýna.*

Při vyplňování formuláře pan Wilson koutkem oka zachytil, že čte titulek.

„Už dlouho jsem tě neviděl s tím malým flekatým teriérem,“ řekl. „Snad se mu něco nestalo?“

„Ne, Chester je v pořádku, jen...“ Pohledem zabloudil k tašce se svými věcmi, kterou tam Catherine před několika dny beze slov nechala. „Je to pes mé přítelkyně. Tedy, bývalé přítelkyně...“

„Ach tak.“ Pan Wilson se na Matthewa podíval zpoza brýlí a chápavě přikývl. Narovnal se a vrátil vyplněný objednávkový formulář. „Loučení je bolestné, ale život jde dál, chlapče. Někdy se k nám s Milem můžeš přidat. Svou milovanou Elise jsem potkal právě při venčení svého prvního psa. K nohám se jí přikutálel jeho míček,“ zavzpomínal si a zamrkal. „Můžeš hádat, kdo ten míček hodil.“

Matthew přešel ke gravírovacímu stroji a pustil se do výroby. Za chvíli byl zpátky s hotovou známkou, na které se lesklo Milovo jméno a telefonní číslo pana Wilsona.

„To je rychlost,“ usmál se zákazník pod vousy.

„Pro věrného zákazníka vše. Většina lidí chodí do zámečnictví v obchodním centru,“ mávl rukou směrem ke zdi, za kterou centrum stálo.

„Do tohoto obchůdku jsem chodíval, když ještě patřil tvému otci.“ Pan Wilson se naklonil přes pult a chytil Matthewa za rameno. „Staráš se o něj skvěle,“ prohlásil vážně.

Matthew sklopil zrak. Ta slova ho nepříjemně páčila.

Pan Wilson uvolnil stisk a vyndal z kapsy kalhot koženou peněženku. Vytáhl několik mincí, podal je Matthewovi a ohlédl se na černý chomáč u svých nohou.

„Pojď, Milo, jdeme do parku honit kachny a číst, co je nového v Londýně.“ Mávl novinami s medvědem na titulní straně a zastrčil si je zpátky pod paži.

Už byli se psem skoro u dveří, když Matthew odpočítal drobné.

„Počkejte!“ Proběhl obchodem a natáhl dlaň s mincemi. „Dal jste mi víc, než jsem potřeboval.“

Pan Wilson se ztěžka otočil a zamžoural na mince.

„Oči už mi neslouží tak jako dřív, chlapče. Na to mám dneska Mila,“ pousmál se, ale libry si nevzal. „Jen si to nech.“ Když Matthew otevřel ústa, aby mu oponoval, pan Wilson dodal: „Vždyť my známku ztratíme zas a vrátíme se.“

Matthew v rozpacích poděkoval a s mincemi v ruce otevřel dveře, nad kterými zacinkal malý zvoneček. Starý pán si zdvihl límec bundy a s pudlem u nohou vyšel ven.

Lidé na ulici spěchali do banky stojící na jedné straně zámečnictví nebo do třípatrového nákupního centra stojícího po druhé straně obchůdku. Nikdo z nich se ani nepodíval na Morgenův obchod zastrčený mezi budovami. Šedý obchůdek s modrou střechou a skleněnou vitrínou plnou klíčů a klíčenek byl pro většinu lidí neviditelný.

Za tu dobu, co se Matthew o obchod staral, obdržel nabídky na prodej nejen od obou majitelů sousedních budov, ale o malý pozemek v ulici Svatého Jamese se hlásili i další zájemci. Někteří chtěli využít výborné polohy v centru Londýna, kdežto jiní se chtěli zbavit omšelého zámečnictví, které podle nich zbytečně zabíralo cenné místo.

Povzdechl si a zavřel dveře. Upravil klíčenky ve výloze a prstem setřel prach usazený na ceduli oznamující množstevní slevu *Každý pátek 3+1*

zdarma. Upravil si staré tričko, přes které se mu rýsovaly kostnaté lopatky, a prošel prázdným obchodem zpátky za pult. Otevřel dlaň plnou drobných mincí a vhodil je do téměř prázdné pokladny.

Na vzdáleném konci pultu si všiml zubožené rostliny. Když ji zaléval víc, voda v květináči stála; když ji nezaléval, rostlina usychala. Na přímém slunci její listy hořely, ale v rohu zase trpěla nedostatkem světla. Zahradník na rohu mu poradil několik přípravků, ale žádný z nich nezabral. Drobná květina chřadla bez ohledu na to, jak se o ni Matthew staral.

U umyvadla v zadní části obchodu nabral do sklenice vodu a zalil ji. Po sté přemístil terakotový květináč na jiné místo a z celého srdce doufal, že se květině začne dařit.

Pak uslyšel podivné škrábání. Rozhlédl se, odkud se zvuk ozývá. V duchu doufal, že se dovnitř nedostal potkan. Zvedl koště a opatrně začal prohledávat police. Zvuk se ozval znovu a tentokrát už Matthew přesně věděl, odkud přichází – ze zavřené krabice, ze které ráno vyložil nové zboží. Násadou ji otevřel, připraven se utkat s havětí, ale zevnitř vykouklo něco docela jiného.

Vykulila na něj oči kočka černá jako noc. Ne, to nebyla kočka. Kocour.

„Co tady děláš?“ podivil se Matthew. Dveře do zámečnické dílny byly zavřené a on si byl jistý, že krabice byla ještě před hodinou prázdná. Dokonce ani Wilsonův pudl nezachytil kočičí pach.

Zvíře na něj upřelo obrovské oči a zamňoukalo. Matthew se vedle něj přikrčil a zvažoval, jestli ho má pohládit.

„Jak ses sem dostal, co?“

Opatrně natáhl ruku k černému kocourovi a ten vystartoval. Málem spadl na zadek, když kocour vyskočil na skleněný pult, pak na polici s bezpečnostními trezorovými schránkami a na závěsnou lampu, ze které hupsl na zvoneček nade dveřmi. Skočil na květináč a Matthew ho sotva stačil chytit, aby se nerozbil. Kocour přistál na polici mezi vystavenými klíči a několik jich srazil.

„Jen pomalu, pomalu.“ Matthew se postavil a se smíchem pozoroval zvíře. Lampa nad jeho hlavou se stále houpala.

Venku začalo hustě pršet a Matthew neměl do srdce vyhnat stvoření do deště. Vzal z pultu jeden z pamlsků, které nabídl Wilsonovu pudlovi, a položil ho na okraj, co nejbliže ke kocourovi.

„Neublížím ti,“ řekl mu. „A ty neublížuj mně. Považuj tuto pochoutku za nabídku ke smíření.“

Zvíře se krátce zamyslelo, pak s lehkostí vyskočilo na pult a nadvakrát pochoutku zhltno.

„Milo nebude mít radost, až mu o tom řeknu,“ zasmál se Matthew.

Nečekaná společnost mu zlepšila náladu. Nechápal, kde se tu kocour vzal. Možná mělo zámečnictví někde díru ve zdi nebo ve střeše? To by ho nepřekvapilo. Přestože se o něj s láskou staral, nutně potřebovalo vymalovat, vyměnit podlahu a opravit praskliny ve zdi. Nic z toho si ale nemohl dovolit.

Natáhl ke kocourovi ruku a pokusil se ho pohládit. Zvíře zaváhalo, ale pak přitisklo drobnou hlavičku k jeho dlani a začalo spokojeně příst.

Zvonek nade dveřmi zazvonil dnes ráno podruhé, ale na rozdíl od pravidelných návštěv pana Wilsona ho tento zákazník překvapil. Ve dveřích stála dívka, se kterou se včera večer setkal v laboratoři. Přes hlavu měla přetaženou mokrou kapuci a křížem přes rameno měla přehozenou koženou brašnu. Když kocour dívku uviděl, zaprskal a ohnal se tlapkou.

„Dej to zvíře pryč,“ promluvila dívka a ustoupila stranou. Odhrnula si kapuci a odhalila černé vlasy s drobnými copánky.

„Je to jen kocour,“ zasmál se Matthew a vzal prskajícího tvora do náruče. „Neublíží ti. Je zřejmě jen vystrašený.“ Kocour se v jeho náručí mírně uklidnil a nechal se znovu pohládit. Při pohledu na černovlasou dívku se Matthewovi ulevilo, že není jen výplodem jeho fantazie. „Včera v noci jsi beze stopy zmizela.“

„Neměla jsem času nazbyt. Včera jsi mě pozval do svého obchodu. Potřebuji pomoc,“ pravila rozhodně, jako by nechtěla ztráct čas. „Potřebuji klíč.“

„Samozřejmě. Potřebuješ duplikát stávajícího klíče, nebo chceš celý nový zámek s klíči?“

„Ani jedno. Chystám se na výpravu, na jejímž konci budu muset otevřít jeden zámek.“

„Potřebuješ se někam vloupat,“ pochopil okamžitě. „Podívej, bez potvrzení o majiteli nemovitosti nemůžu duplikát klíče vyrobit.“

„Ne,“ přistoupila k němu o krok blíž a zavrtěla hlavou. „Není to vloupání. Je to cesta... domů. Potřebuji, abys šel se mnou a na místě zámek otevřel.“

„Hm, já... nemůžu s tebou jít na žádnou výpravu,“ pravil pomalu a zmateně.

Dívka vytáhla z kapsy jeho vizitku, kterou jí dal předchozí noci.

„Je tam napsáno: *V případě nouze volejte pohotovostní linku,*“ řekla a podržela mu papír před obličejem. „Já jsem v nouzi. Včera bylo do laboratoře přivezeno zmrzlé tělo medvěda, které vědci našli na Sibiři. Není to však medvěd, ale démon pocházející z podsvětí. Myslela jsem, že už se k němu někdo dostal, ale sám jsi to potvrdil – do laboratoře se nikdo nevloupal. On odešel sám, po svých. Chci ho najít a přivést zpátky tam, kde se narodil a kam patří – do země mrtvých.“

V zámečnické dílně nastalo ticho. Dívčina slova doznívala a Matthew se je snažil vstřebat. Medvěd? Démon? Podsvětí? I kocour si přestal olizovat tlapku a zadíval se na dívku, jako by jejím slovům nemohl uvěřit.

„O čem to mluvíš? Kdo... kdo vlastně jsi?“ vykoktal Matthew. Nerozuměl jí jediné slovo. Možná si ráno špatně vyčistil uši?

Zaváhala, jako by zvažovala, zda je bezpečné vyslovit své jméno. Konečně otevřela ústa.

„Jsem Siréna,“ představila se a on okamžitě pocítil teplo po celém těle. Její jméno ho zevnitř zahřálo. Zatímco mu znělo v uších, všechny jeho problémy se scvrkly na velikost rozinky.

Chvilí mu nevadil ani nedostatek spánku, ani krachující obchod, ani lišácký úsměv pana Foxe, majitele obchodního domu, který Matthewovi navrhl únik z jeho problémů. „Podívej, Siréno,“ promluvil pomalu a zřetelně, „obvykle chodím za zákazníky, jen když si zabouchnou dveře nebo když se jim zalomí klíč v zámku. Nedokážu jen tak na místě vytvořit nový klíč.“

„Ale ano, dokážeš,“ přikývla. „Otevíráš dveře.“

„Ano, ale...“ Zasmál se a přešlápl z nohy na nohu. Celá situace mu připadala každou minutou podivnější. „Je mi líto, ale nemohu s tebou podniknout žádnou dobrodružnou výpravu a nahánět zmrzlé demony. Mám tu svůj obchod. Mám tady své povinnosti.“ Černý chomáč v jeho náruči zapředl. „A někdo se bude muset postarat o kocoura. Nemůžu jen tak odejít. Omlouvám se.“

Dívka ztuhla na místě. Mrzutě stiskla rty a nakonec přikývla. „Dobře,“ pravila a znovu si přetáhla kapuci přes hlavu. „Hezký den, Matthewe Morgene,“ otočila se k odchodu a nechala ho s kocourem o samotě.

4. PRŮVODKYNĚ

Toho večera kráčela Taťána dlouhou chodbou činžovního domu. Ještě jednou, opakovala si v duchu, ještě jednou a bude volná. Zastavila se před dveřmi svého bytu a vytáhla z malé kabelky klíče.

Její byt byl stísněný a ošuntělý, nemohla utrácet za nový nábytek. Nebyl to zámek, na kterém vyrůstala, ani pohádková chaloupka v lese, kde se kdysi schovávala, ale bylo to její vlastní místo a na tom záleželo. Pokusila se rozsvítit, jenže vypínač opět nefungoval. Několikrát do něj štouchla prstem a bouchla do něj pěstí, ale nic. Za tlumeného hluku hádajících se sousedů ze spodního bytu vešla do tmavé kuchyně osvětlené pouze světlem nočních lamp za otevřeným oknem.

Otevřela ledničku s malým mrazákem a vytáhla sáček mraženého hrášku. Ve zbytcích zeleniny byly v igelitovém sáčku schované papírové peníze převázané gumičkou. Vytáhla z kabelky další svazek peněz a vložila ho ke zbytku. Zabouchla dvířka, když vtom za svými zády ucítila pohyb.

Pomalou sebrala vidličku ležící na kuchyňském stole a rychle se otočila za nezvaným návštěvníkem. Špička příboru skončila pod Siréniným hrdlem.

„Ahoj, Taťáno,“ pozdravila ji.

„Co tady chceš, Siréno?“ zavrčela, ale vzápětí ucítila chlad na břicho. O tenké šaty se jí opírala čepel.

„Reflex,“ omluvila se Siréna a spustila ruku s dýkou. „Také tě ráda vidím.“

Taťána stáhla ruku s vidličkou. Ustoupila, ale její nálada se nezměnila. Sirénina přítomnost nevěstila nic dobrého.

Blondýnka přešla k ledničce a vytáhla plechovku. Zatímco ji nehybná Siréna pozorovala, posadila se ke stolu a otevřela víko. Kuchyni okamžitě zaplavila vůně ryb.

„Nemám zájem o nic, co jsi mi přišla nabídnout,“ řekla Taťána a vložila si rybu do úst.

„Jak víš, že pro tebe mám nějakou nabídku?“

„Určitě ses mě nepřišla zeptat, jak se mám. Mimochodem, odpověď zní dobře. Mám se dobře.“

Siréna se rozhlédla po ošoupané podlaze a zničeném nábytku. Neřekla nic.

„Potřebuji tvoji pomoc,“ pravila.

Tatána jen zavrtěla hlavou a vložila si do úst další sousto. „Jestli se potřebuješ někoho zbavit, mám na tento měsíc diář plný.“

„Nechci nikoho zabít. Chci s tebou spolupracovat.“

Tatána se zasmála. „Na to můžeš rovnou zapomenout. Raději se spoléhám jen sama na sebe. S kýmkoli dalším jsou jen problémy.“

„Potřebuji tě jako průvodkyni.“

Blondýnka jen zavrtěla hlavou. Vložila si do úst další sousto ryby. „Najdi si jinou rusalku.“

„Nechci jinou rusalku. Potřebuji tebe.“

„Podívej, Siréno,“ Tatána hodila prázdnou plechovku do koše, „je od tebe hezké, že jsi sem vážila cestu z jakékoliv díry, ze které jsi vylezla, ale bylo to zbytečné. Vyprovod' se sama. Dveřmi nebo oknem, to je mi jedno.“ Trhla ramenem a otevřela dveře do kuchyně.

„Běsomar je v Londýně,“ vyhrkla Siréna.

Tatána ve dveřích ztuhla. Její mrzutost byla pryč. Pomalu se otočila na patě a zadívala se do Siréniných obrovských očí plných odhodlání.

„Co prosím?“ zašeptala Tatána třesoucím se hlasem.

„Je tady, v Londýně. A já ho chci vzít zpátky tam, kam patří.“

„Ty... ty jdeš do podsvětí?“ zajíkla se. Po celém těle jí naskočila husí kůže.

„Jo, ale bez rusalky to nezvládnou,“ řekla a podala jí jakýsi barevný plakátek s kotaty.

Tatána zaváhala. Od své smrti byla s podsvětím propojená. Země mrtvých ji volala, lákala ji k sobě. Sny, které jí připomínaly, kde je její pravé místo, byly horší než loupající se zdi nebo nechtěné mužské ruce na kůži. Podsvětí jí dalo druhou šanci i schopnosti, ale v nočním tichu šeptalo za jakou cenu.

„Oblékní si něco teplého. V podsvětí je prý hrozná zima.“ Zmačkala le-ták a hodila ho do koše. Otočila se a nechala Sirénu stát samotnou uprostřed kuchyně.